

vel kunde bevirke en partiel Ophævelse af en relativt Uret mellem de forskjellige Borgerklasser og Individuer, men at den dog, hvad vi jo maae erkjende, ikke kunde forbedre den uheldige Stilling, hvori de befindes sig, som vi ansee for at være forurettede, og som vi desværre ikke vide nogen Maade at hjælpe paa gjennem den almindelige Pensionstov, og endvidere i Betragtning af, at vor Indstilling, uagtet vi troede, at den var til Fordeel for Statskassen, ikke har mødt nogen Understøttelse fra denne Side, medens den derimod har mødt Angreb fra flere Sider, af Stemmer, for hvilke vi have den største Opmærksomhed, — besluttet at frasælde vor første Indstilling til § 3, hvilket jeg derfor erklærer i Udvalgets Navn. Og tør det da haabes, at der i de specielle Tilfælde, hvor særlige Ubilligheder maatte fremgaae af de Forhold, Loven stifter, vil blive draget Omhu for det Fornødne ved specielle Lovforanstaltninger.

Den anden Indstilling, som Udvalget har tilladt sig til § 3, maatte det dernæst tillades mig noget nærmere at berøre. Den gaaer ud paa, at 50 Aars Tjeneste skulde give $\frac{45}{100}$ eller $\frac{3}{4}$ af Gagen i Pension, istedetfor at Lovforslaget lyder paa $\frac{2}{3}$. Det er vistnok med største Bøje af den ærede foregaaende Taler bemærket, at hele vort Pensionsvæsen førend Grundloven hvilede, ikke paa lovbestemte Regler, men derimod paa Souverainens Naade. Det er altsaa ikke Noget, der er eiendommeligt for Pensionssagen for over 50 Aars Tjeneste, men Noget, der ligesaa vel gjaldt om Pensionssagene for den tidligere Deel af Embedsmændenes Tjenestetid. Men, uagtet man maa erkjende dette, maa man dog vel paa den anden Side være enig i, at, naar man tænker sig en Embedsmand, der træder ind i Embedscarrieren, kunde han ved at overveie den Stilling, hvori han indtræder, ikke Andet end tage Hensyn til de Regler, der havde været fulgte med Hensyn til Pensionsvæsenet, og at han dertil maatte knytte sine Forhaabninger i Henseende til sin egen Fremtid. Og, naar man da spørger, hvilke Regler have hidtil været fulgte ved vedkommende Pensionsvæsen, saa troer jeg virkelig ikke, at det kan bedømmes efter Dyringer, der siges at en af de hedengangne Monarker

har brugt, eller efter de Ansuelser, som man siger skulde have bevæget sig hos høiere Vedkommende i Henseende til den større eller mindre berettigede Adgang til at faae Pension af en vis Bessaffenhed, men der spørges kun, hvorledes er der i Gjerningen forholdt fra gammel Tid. Men det, mener jeg, er hævet over enhver Tvivl og er stadfæstet ved den høitærede Finanzministers eget Foredrag, at der er forholdt paa den Maade, som Udvalget har lagt til Grund for sin Indstilling, at den 50-aarige Embedsmand i Gjerningen har faaet sin fulde Gage som Pension. Det er givet, at det har fundet Sted lige fra 1816, og det er udtalt ved denne Leilighed — som jeg ogsaa i mit Foredrag ved Sagens første Behandling gjorde opmærksom paa — det er udtalt der af de kompetenteste Stemmer, at det har været den hidtil fulgte Regel. Det vil jo ogsaa erindres af det høie Thing, hvordan Regjeringens Udkast ved Behandlingerne af Pensionstoven have været, at, om de just ikke have stillet 100 pCt. som den absolute Størrelse for 50 Aars Tjeneste, saa er det dog vist, at de have stillet 90—100 pCt., altsaa $\frac{9}{10}$ som Minimum for den Embedsmand, der havde gjort 50 Aars Tjeneste. Dette Sidste maa jeg saameget mere gjøre opmærksom paa, da Taleren fra Udvalgets Side ikke er om at give den fulde Gage, men Taleren derimod jo kun er om at have de $\frac{2}{3}$ til $\frac{3}{4}$, altsaa at hæve dem til en Brøk, der vel er $\frac{1}{12}$ høiere, men dog er langtfra $\frac{9}{10}$, der var Minimum i Regjeringens Udkast, baade i det, der forelaae Ständerforsamlingerne i 1846, og i det senere. Naar der da spørges: er der nogen Retfærdighed og Billighed for, saaledes som Forholdene have bestaaet fra gammel Tid her i Landet, at skænke Jubelaaret nogen Ure og nogen Opmærksomhed, dog idetmindste den tarvelige Opmærksomhed at lade Embedsmanden faae $\frac{3}{4}$ af sin Gage i Pension, saa troer jeg virkelig, at der er den største Retfærdighed og Billighed derfor. Jeg troer, at, naar man i 20 Aar har tjent Staten — 20 Aar efter det Tidspunkt, der skal bringe $\frac{2}{3}$ af Gagen i Pension — saa kan man vel forlange at faae $\frac{1}{12}$ af Gage til; og, naar man tænker paa, hvilken Indvirkning det har paa